

jeg have bemærket, at jeg ikke kunde erkjende, at dette var Tilfældet med Loven, og at dette i mine Dine netop var et Fortrin ved Loven; thi det er min Overbeviisning, ganske saaledes som den ærede Taler har anført, at der i Handelsforhold og i mangfoldige andre Forhold har indsnæget sig en Letfindighed med Hensyn til Creditgiben og Creditbenyttelse, som gjør, at der er al mulig Føie til at gjøre Fallitlovgivningen strengere og ingenslunde til at gjøre den lempeligere; og naar den ærede Taler har gjort opmærksom paa, at Straffen, om jeg saa tør sige, ikke blot skulde ramme dem, der benytte Crediten, men ogsaa dem, der give Crediten, saa skulde jeg dog troe, at det Svar ligger overmaade nær, at den, der letfindig giver Credit, faaer fuld Straf derved, at han mister sine Penge, og at udover dette kan der aldrig være nogensomhelst offentlig Interesse ligeoverfor ham; thi at miste sine Penge, som han letfindig har betroet, indeholder i sig tilstrækkelig Straf for Vedkommende. Da den ærede Taler saa stærkt urgerede den Letfindighed, der skulde være viist ikke blot i at benytte, men ogsaa i at give Credit, formodede jeg nok, at han vilde henvise til den Bestemmelse, der har været omdisputeret, om ikke en Majoritet af Creditorer skulde kunne paatvinge en Minoritet en Accord, skøndt det synes dog efter den Maade, hvorpaa han endelig kom hen dertil, at han ikke selv havde nogen rigtig Tro til Lovligheden og Retfærdigheden af en saadan Bestemmelse. Jeg omtaler den med en vis Varsomhed, da det jo er velbekendt, at noget lignende findes i andre civiliserede Staters Lovgivning; men jeg kan ikke tilbageholde, at den forekommer mig at mangle en hvilken som helst Hjemmel i sunde Retsegreber. Man kan tvinge en Mand ved Dom til at finde sig i dette eller hiint, eftersom Lovens Forfrister ere; men tvinge En til en Accord, det vil altsaa sige til frivillig at frasælde en Deel af sin loyrlige Fordring, det synes mig at være en reen *contradictio in adjecto*. Denne Letfindighed i Creditbenyttelse og Creditgivelse indskrænker sig forøvrigt som bekendt ingenslunde til Handelsverdenen. Der er mangfoldige Forhold, hvor det Samme gjør sig gjældende i samme Grad; og den ærede Taler har vistnok Ret,

naar han siger, at det er deri, at den egentlige Nøgle ligger til Falliternes nuværende Hyppighed; men naar han vil gjøre dette særligt gjældende med Hensyn til § 13 — det Gæstef, han særlig har fremhævet — saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at han kan ikke paa beraabe sig de enkelte dissentierende Vota, der i saa Henseende ere anførte; thi de gaae netop ud paa, at denne Bestemmelse om successtv Udbetaling kan være overmaade hensigtsmæssig ved større Falliter, hvor der er betydelige Activer, men at det derimod har ikke ringe praktisk Uleilighed at gjøre saadanne smaa Reparationer ved Udbetalinger, hvor det Hele, baade Activer og Passiver, reducerer sig til Baga-teller. Den ærede Taler vil jo see, at det ikke falder sammen med Adskillelsen imellem Handelsfalliter og andre Falliter — Handelsfalliter kunne være baade med Hensyn til Activa og til Passiva overmaade ringe, og saadanne Falliter, der ikke staae i nogen Forbindelse med egentlige Handelsforetagender eller ikke høre hjemme i den egentlige Handelsverden, kunne angaae meget betydelige Summer — og desuden er det i og for sig ganske klart, at det ikke blot er uønskeligt, at et Boes Slutning udsættes og altsaa ogsaa den successtve Udbetaling forhindres, for derved at holde Fallenten det aabent at tvinge Creditorerne til, for dog omsider at komme til Noget, at renuncere paa en Deel af deres Ret, men at dette tillige kan have mange andre gode Motiver imod sig. Jeg troer altsaa, at denne Lovfortjener Roes, netop fordi den indensfor meget maadeholdne Grændser indfører en strengere Praxis, og selv den Bemærkning, jeg tillod mig med Hensyn til et enkelt Punkt, havde ikke til Hensigt at skaffe Fallenten personlige Lempelser, men tvertimod at fjerne en Hindring, der naturligt gjør sig gjældende hos Alle, der skulle udøve Loven, mod med tilbørlig Strengthed at vaage over, at ingen Fallent til eget privat Brug udtager eller tilbageholder af Boet det, som han retfærdigen burde opgive. Der er en naturlig Følelse, der strider imod, at den Mand, der stod i fuld Glorie og Velstand den ene Dag, i Ordets bogstavelige Forstand den næste Dag skulde være blottet for Existensmidler eller være henviist til Credit